

11 — Slikar

Najbolji sam slikar na svetu. Skromnost ne smatram vrlinom, niti sam ikada patio od iste. Da je drugačije, ne bih ni pošao na ovo putovanje. Želim da postanem najbolji svih vremena. Dok plutam ka okeanskom dnu, ne žalim za površinom. Neću patiti za cvetnim livadama, niti plavetnilom neba. Nisam romantični sanjar. Moj svet pripada ambisu, crnilu, ništavilu. To je ono što me ispunjava.

Dok tama oko mene raste, pokušavam da shvatim strahove mojih predaka koji su vodene dubine naseljavali čudovišnim krakenima i raznim demonskim stvorenjima iz mašte. Kad si sitan i bespomoćan, ograničenog uma koji kopni u neznanju, svašta ti pada na pamet. Nisam imao sluha za njihove strahove. Davno smo evoluirali od tih primitivnih dvonožaca. Ne plašim se tame, niti pritiska koji mi može izbiti oči i smožditi telo. Ne plašim se, jer nemam očiju ni tela. Ja sam čista psihička energija, blistavi um lišen beskorisnog tereta kostiju, krvi i kože. Moji preci bi me verovatno smatrali božanstvom.

Uskoro ću i postati božanstvo. Najveći slikar svih vremena.

Sve što postoji u dubini, ostaće pohranjeno u mom umu i preneseno na platno, da buduće generacije slave najvećeg među najvećima. Uzbudjenje mi raste, dok se spuštam ka dnu Marijanskog raseda. Dolazim do kritične tačke, gde su moji prethodnici poklekli. Nešto se dogodilo, vratili su se slomljenog duha, brbljajući o beskraju, kapiji vremena i prostora, što nisam uzimao za ozbiljno, kao što nisam uzimao za ozbiljno ni bulažnjenja naših dvonožnih predaka.

Tama koja me je sačekala na dnu ispunila je svaki atom mog bića radošću. Kakve će slike nastati iz tog carstva beskrajne tišine! Radio sam grozničavo, beležeći svaki milimetar prostora u svoj um. Nisam se mogao načuditi kako moji prethodnici nisu mogli iskoristiti ovakvo

blago. Biće da su bili slabići, puzavi crvi koji nisu mogli pojmiti veličanstvenost tame, već su izgubili razum u kukanju za površinom.

Za trenutak, za milisekund, odlutao sam u mislima, i pejsaž oko mene se promenio. Tamu je zamenila zaslepljujuća belina. Kakav će to kontrast biti! Već sam uživao zamišljajući bezbrojne posetioce galerije kako sa obožavanjem zure u crno beli svet koji sam stvorio za njih.

A onda je ponovo nastupila tama. Našao sam se *ispod/iznad/izvan...* svega. Preda mnom se prostiralo beskonačno crno more. Vaseljena. Bezbroj vasseljena. Kakvi su to prizori bili!

Meduza veličine Mlečnog puta isijavala je svetlost jaču od eksplozija miliona atomskih pećurki. Kit čiju veličinu vam ne mogu opisati, niti je možete pojmiti, gutao je bezbrojna jata planktona. Čak i moj složeni um odbijao je da shvati da su ti planktoni zapravo čitave galaksije. Džinovski polipi i sipe hvatali su pipcima zvezde i planete gasеći svetlost u njima. Školjke veličine univerzuma otvarale su se da puste napolje bezbrojna zvezdana jata. Prisustvovao sam rađanju i umiranju vasseljena.

Mrvica belila bljesnula je na samom ćošku beskrajа, nudeći mi izlaz, nudeći put nazad, put kojim su se vratili moji kukavni konkurenti uništenog uma. Nisam želeo nazad, ne sada, kada sam konačno našao ono za čime sam celog života čeznuo. Ambis iznad svakog dobra i zla, bez kraja, početka i svrhe.

Trenutak pre nego što je krak divovskog polipa dohvatio moj um i razvejavao atome mog bića u bezbroj ravni (ne)postojanja, javila mi se pobednička misao, misao da čitav put ipak nije bio uzaludan.

Postaću deo mozaika bezbroj vasseljena. Možda sićušan, beznačajan, ali ipak deo. Deo najlepše slike svih vremena.

Šta bi više jedan slikar mogao poželeti ?